

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 2

FEBRUAR 2022

58. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås, «Stillehavet, Peru»

*«Han stiller de brusende hav, deres bølgers brus
og folkenes larm.» Sal 65:8*

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Guds redningsaksjon

Hva betyr *kristen* misjon? Det betyr
en Guds redningsaksjon.

Hva er det menneskene skal red-
des fra? Hva er vår største nød?

Det er kanskje paradoksalt å si det
slik, men vår egentlige nød – det er
Gud. Det er Gud, han som er vår ska-
per og vår herre, som har krav på oss
og som skal dømme oss. *Der* er vår
egentlige nød. Det er Guds rettfer-
dige vrede over menneskenes synder
som er vår dypeste nød.

Verden ligger under Guds vrede.
Denne vår nød har Gud tatt seg av –
og det har han gjort på den måten at
han sendte sin egen Sønn, som var
ett med Faderen fra evighet, og lot
ham gå inn under vreden og bære
straffen i vårt sted.

Dette er Guds redningsaksjon,
dette er det vi skal bære bud om.

Det er for lengst slutt på den til-
stand at «kristenheten» og «hednin-
geverden» lå adskilt fra hverandre
som to geografiske områder. Situas-
jonen i dag er en helt annen: Vi står
i en kamp på alle fronter, «hjemme»
og «ute» – kampen er total.

Evangeliet må forkynnes i Norge,
i Europa, overalt i den gamle «kris-
tenhet» – og over alt i verden.

*Carl Fredrik Wisløff,
Misjonskonferanse
for ungdom, 1972*

Bønneteppene

Av Lars Fossdal

For en tid tilbake forsvant en indonesisk ubåt utenfor landets kyst. Den deltok i en militærøvelse. Ledelsen fryktet for at noe alvorlig var skjedd med den og satte igang en storstilt redningsaksjon hvor også andre land deltok. Frykten var at ubåten skulle synke ned i et dyp på 850 meter under havets vannflate, fordi ubåten bare tålte trykk ned til 500 meters dyp. Den hadde oksygen bare for noen få dager, 53 personer var ombord.

Etter noen dagers leting fant de oljeflekker på havet, flasker, bønnetepper mm. som tilhørte båten.

Kan du tenke deg situasjonen til de 53 som oppholdt seg i ubåten da de mistet kontrollen over den? Etter beste evne prøvde de å reparere

skaden. Frykt og panikk spredte seg blant mannskapet. Indonesierne er et muslimsk folk, så bønneteppene deres ble nok lagt utover gulvet og det ble ropt alvorlige og inntrengende bønner til Allah. Ubåten sank stadig dypere ned, den veide over 100 tonn.

Plutselig sprakk jernplatene på grunn av trykket, og det sprutet kraftige vannstråler inn i båten. Panikken nådde nye høyder, og mannskapet ropte i fortvilelse til Allah. Men han kunne ikke hjelpe, han kan hverken se eller høre. Mannskapet døde av trykket mens båten ble kvestet som en colaboks og delt i flere deler.

Det var forferdelig å høre om dette og tenke seg inn i mannskapets situasjon. Likevel var det ikke

Innhold, februar 2022

Guds redningsaksjon. Av Carl Fredrik Wisløff.....	side 2
Bønneteppene. Av Lars Fossdal	side 3
Vår store nød. Av Per Bergene Holm	side 5
Glimt fra Moldova. Av Per Bergene Holm.....	side 6
Sannheten om menneskets nød. Av Øivind Andersen	side 8
Nytt fra Bibelskolen. Av Per Bergene Holm.....	side 9
Nytt fra Sør-Amerika. Av Ingar Gangås.....	side 10
Møtekalender.	side 11
Salme 1 – en visdomssalme. Av Ingar Gangås.....	side 12
Guds dom på Karmel. Av Konrad Fjell.....	side 15
Håpets trøst. Av Christian Sriver.....	side 19
Jesus kommer overraskende. Av Øivind Andersen	side 20

den legemlige eller den psykiske nød som var det verste. Det verste var at disse menneskene gikk evig fortapt – om de ikke hadde kommet til tro på Jesus. Bønneteppene som ble funnet, vitnet om avgudsdyrkelse. Tenk å bare ha en avgud å rope til i en slik forferdelig nød!

Nå er ikke disse 53 menneskene i den indonesiske ubåten annerledes enn andre mennesker. Verden er full av mennesker som lever uten Gud og uten håp for evigheten. Hver dag møter vi noen av dem og hver dag går mange av dem rett inn i evigheten uten å ha fått høre budskapet om stedfortrederen, Jesus. De ble ikke nådd med Guds ord. For en nød det er for mennesker å dø uten Jesus, å gå evig fortapt!

Vi som tror på Jesus, har fått et stort oppdrag. Jesus sa til oss: – Gjør alle folkeslag til mine disipler! Spørsmålet for oss må bli: Kunne vi ha nådd noen av disse i ubåten før ulykken, med ordet om Jesus, dersom vi hadde vært mer grepet av Jesus og hans frelse? Og hva med de ufrelste som lever i dag, i vårt eget land, i Europa, Asia, Afrika og Amerika? Ser vi ikke alle disse folkene? Ser vi ikke nøden de er i? Er vi så sløve, kalde og døde at deres nød ikke angår oss?

Det er åndskamp. Djervelen arbeider for at Guds folk skal bli pengekjære, selvopptatte og verdslige. Da mister vi kraften i arbeidet, gleden i Gud, gleden over nåden og nøden for sjelenes frelse. Vi blir lik saltet som mister sin kraft, som Jesus

sa, da duger det ikke til annet enn å bli kastet ut for å bli tråkket på. Slik får djervelen forsinke og hindre arbeidet med å utbre Guds rike til folkene, og sjelenes går fortapt.

Skal vi ikke bøye kne for himmelen Gud og bekjenne vår synd: At vi elsker ham så lite, at vi er så nytelsessyke, makelige, redde for å lide og bli spottet for hans skyld, lite villige til å forsake djervelen og alt hans vesen? Vi elsker denne verdens herligheter og har liten eller ingen nød for de som går på den brede vei. Be om nåde og frelse for Jesu skyld! Be om å bli grepet av ham og tent i brann av ham! Be om at han må leve i oss så vi lever for ham!

Vi lever i en svært vanskelig tid. Da er det viktig at vi bruker mer tid til bibellesning og bønn og til å arbeide for vår Frelser og Herre mens det er dag. Vi bør bruke vår tid og våre penger til å samle oss skatter i himmelen, ikke her på jorden, hvor alt en gang skal brennes opp.

Tenk om det var vi som levde uten Gud og var på vei til den evige fortapelse? Hvor mye ville vi da ha ønsket at noen fortalte og lærte oss om Jesus?

Hva gjør du for at andre skal bli frelst?

«Men hvordan kan de påkalle en som de ikke er kommet til tro på? Og hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner? Og hvordan kan de forkynne uten at de blir utsendt?» (Rom 10:14-15a).

Vår store nød

Av Per Bergene Holm

«Sommeren er forbi, høsten er til ende, men vi er ikke frelst.»

Jer 8:20

Jeremia er profet i Juda omkring slutten av 600-tallet f.Kr. Det er en veldig frafallstid. Folket har vendt seg bort fra Guds ord og bud, men det er ingen virkelig nød i folket. Enda det er mange tegn i tiden, ser de ikke at undergangen nærmer seg.

Hvordan er det med oss i vår tid? Vi har byttet bort den evige, trofaste Gud og hans ord med tro på denne verden og mennesket. I stedet for å tro at Gud er den som har skapt alt og som råder over alt, så tror vi at verden er blitt til av seg selv, at naturen utvikler seg og at alt går mot det bedre. Vi tror at vi stadig blir mer intelligente, at alt går mot det mer utviklede og fullkomne. Vi har vendt oss fra Gud til tro på skapningen og mennesket. Og mennesket har satt seg i Guds sted og bestemmer selv hva som er godt og rett.

«Jeg lyttet og hørte etter. Det som ikke er rett, det taler de. Det er ingen som angrer sin ondskap og sier: Hva har jeg gjort! Alle sammen stormer fram som en hest styrter av sted i krigen. Selv storken under himmelen kjenner sine tider, og turtelduen og svalen og tranen passer tiden når de skal komme. (...) Men mitt folk kjenner ikke Herrens lov» (Jer 8:6f).

Og det støttes i den vestlige verden av teologer og prester: «Hvordan kan dere si: Vi er vise, og Herrens lov har vi hos oss? Sannelig, se, til løgn har de skriftlærdes løgnpenn gjort den. De vise blir til skamme, de blir forferdet, og ulykken rammer dem. Se, Herrens ord har de forkastet. Hvor skulle de da ha visdom fra?» (Jer 8:8f).

På starten av 1900-tallet var det en veldig optimisme på menneskenes vegne. Det 20. århundre skulle bli barnas og fredens århundre. Nå var mennesket blitt så utviklet at det ikke lenger ville la seg styre av religiøsitet, eller være så primitiv å gå til krig og skade hverandre. Det er vel få århundrer i historien som har hatt mer blodige kriger enn det forrige.

Hva skal vi så gjøre? La oss lage større unioner og forbund, så blir det fred! Og så skal vi løse problemer knyttet til sult og sykdom osv. – uten Gud, uten omvendelse. Det har vært tanken etter andre verdenskrig. Men så kommer den ene katastrofen etter den andre: tsunami, flommer, branner, pandemi, opprør, terror og krig. Samtidig forderves folket, tusener av barn drepes i mors liv, ekteskap går i oppløsning, hor og usedelighet anses som det normale, selv synder mot naturen (homofili) anses som godt. Mange ser på dette som tegn på framgang og frigjøring, men i Guds

Glimt fra Moldova

Av Per Bergene Holm

Det har vært vanskelig å besøke Moldova pga. reiserestriksjoner de siste par årene. Jeg fikk likevel til en kort tur i høst. Av forsiktighets-hensyn var jeg bare i Chisinau, hvor jeg fikk treffe Natalia og Vladimir, samt gjort en del nødvendige ærend knyttet til eiendom og bank mv.

På søndagen hadde vi to gudstjenester via Skype, først i Kamenka og så i Tiraspol. Jeg talte over Jer 8:20: «Innhøstningen er forbi, sommeren er til ende, men vi er ikke frelst». Vladimir oversatte. I Kamenka var de samlet i forsamlingshuset, men i Tiraspol fulgte alle møtet via Skype fra sine respektive hjem. Der var smittetrykket så stort at de ikke våget å samles. Det har vært et par dødsfall og noen alvorlige sykdomstilfeller knyttet til covid-19 i forsamlingene. Begge

steder fikk vi gode samtaler både over teksten og situasjonen i forsamlingene.

Det er et ønske om minst to besøk til i løpet av denne våren og forsommeren. Da håper jeg å få besøkt forsamlingene fysisk igjen. Jeg håper å få med meg noen på begge turene. Da vil vi kanskje også få anledning til å selge leiligheten til Natalia og Vladimir i Tiraspol, samt en garasje. De har lenge ønsket dette og ventet på bedre tider og priser, men har kommet til at det nok ikke vil bli så mye å få uansett, for det er lite endringer. De har slått seg til ro i Chisinau nå og har en grei leilighet å bo i der.

Be for forsamlingene og for Natalia og Vladimir, be om at Guds ord må få trenge gjennom, vekke opp til omvendelse, tro og nytt liv!

øyne er det en del av hans dom over et folk. Det kan du se av Romerbrevets første kapittel.

«Derfor vil jeg gi deres hustruer til andre, deres marker til nye eiermenn. For både små og store søker alle sammen urettferdig vinning. Både profeter og prester farer med løgn, og de leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred!

Fred! Og det er ingen fred. De skal bli til skamme, for avskyelige ting har de gjort. De skammer seg ikke, og vet ikke hva det er å rødme av skam. Derfor skal de falle blant dem som faller. På den tiden de blir hjem-søkt, skal de snuble, sier Herren» (8:10-12).

Jeremia gråter over sitt folk og over den manglende nøden og

erkjennelsen, at det ikke blir noen omvendelse. Han er kalt profeten med det gråtende øye. «Å, måtte jeg få lindring i min sorg! Mitt hjerte er sykt i meg» (Jer 8:18).

Vi har også grunn til å gråte over tilstanden i vår tid. Vi er i en forferdelig nød. Barn vokser opp med overgrep og vanskjøtsel, det er så mye elendighet og nød, rus, ødelagte liv og hjem, men folket vil bare fortsette i normløshet og umoral. Regnbuen er tegnet på at alt skal bli bra! Regnbuen som i Bibelen er vitnesbyrd om Guds trofasthet, har hos oss blitt symbol på et liv uten Gud.

Tiden var i ferd med å renne ut for Juda og Jerusalem. I Israel begynner kornhøsten ved sommerens begynnelse, hvete høsten ved midtsommer. Etter hvete høsten følger drue høsten, et bilde på dommen som går over det folk som ikke lot seg høste inn til frelse.

Og det er poenget i profetens ord som vi leste: Sommeren er forbi, høsten er til ende, men vi er ikke frelst! Nå som dommen snart kommer, så er vi ikke frelst! Det er det store alvor et som ingen ser!

Vi har hatt en veldig sommer og høst i det norske folk. Det var store åndelige vekkelser i Norge både på 1800- og 1900-tallet. Det var som et vårvær som førte med seg en veldig blomstringstid og sommer for det norske folk. Og mange ble høstet inn til frelse. Gud har vært god mot det norske folk! Men nå er høsten til ende, slik det ser ut. Vi må be om at det ennå kan drives en etterhøst, at

det enda er noen aks som står tilbake som vi kan være med å høste inn, slik Rut gjorde.

Det var det som var Jesajas og Jeremias' kall. Det var å bevare den lille rest og virke til en etterhøst i folket. «Bind vitnesbyrdet inn, forsegl Ordet i mine disipler! (...) til Ordet og til vitnesbyrdet», sa profeten Jesaja (Jes 8). Det var redningen i frafallstiden, å bli i Guds ord og at Guds ord ble tatt vare på og gitt videre til den kommende slekt, slik Gud hadde gitt det. Ellers «er det ingen morgenrøde for dem», sa Jesaja, dvs. ingen framtid, ikke noe håp.

For dommen kommer snart. De tegn vi opplever i folkelivet, i naturen, i den troende menighet, de vitner alle om at dommen står for døren. Da er dette det store spørsmålet: Hvordan skal det gå meg når Jesus åpenbares? Er jeg klar til å møte ham? Kjenner han meg?

Vet du hvem Jesus kjenner? Det står i Nah 1:7: «Han kjenner dem som tar sin tilflukt til ham». Han kjenner de som må til ham med sin synd, ikke for å kunne leve videre i den (slik mange søker i dag), men for å bli fri den, for å bli rens et. De som til sist står for Gud, det er de som har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor står de for Guds trone. Sommeren er forbi, høsten er til ende. Hvordan er det med oss, er vi frelst?

Tale i Moldova, sept. 2021

L&E

Sannheten om menneskets nød

Av Øivind Andersen

Her kommer vi til en alvorlig kjensgjerning. Det er om å gjøre for djevelen og hans andehær å regjere over menneskene på en slik måte at de ikke forstår at det er de som regjerer over dem!

«For denne verdens gud, har forblinnet de vantros sinn» (2Kor 4:4). For djevelen er det om å gjøre å få mennesket til å tro at det er sin egen herre! At det er sin egen Gud. Det tok den første fristelse sikte på, da djevelen sa: «Dere skal bli som Gud...». Og i dette har han siden søkt å holde menneskene fast.

Dette har i høy grad lyktes for ham. Mennesket tror det er sin egen herre. Og de røster som krever at mennesket skal frigjøre seg fra kristendommens slavemoral, som de karakteriserer den, og utfolde seg fritt og uhemmet etter sine lyster, sin vilje, sin ideologi, de blir mer og mer høyrøstet etter som tiden går.

Her behøver vi ikke bare tenke på den åpenbare ugudelige verden. Vi kan tenke på de mange bra og skikkelige mennesker, som slett ikke vil bryte med Herrens ord, men som heller ikke kan innse at de behøver å omvende seg.

Hva binder dem? Jo, deres tro på mennesket! De har ingen forståelse av at enhver tro på mennesket er en fornektelse av Gud! Fordi det er en fornektelse av at de er undergitt djevelen og hans herredømme og gjennom ham er undergitt syndens og dødens lov.

Som nevnt, djevelen ønsker, og må skjule, at han regjerer over menneskene.

Bare på den måten kan han beholde sin makt. Hvis menneskene erkjente ham og innså hans makt, ville de være skrekkslagne og rope til Gud om utfrielse. Det ser vi i en kristens liv, for en kristen får sannelig føle og bli seg bevisst hans forferdelige makt. Og jo mer han det gjør, desto mer holder han seg til sin Frelser. Hvor djevelen ikke blir erkjent, får han utfolde sin makt. Og jeg tror at hvis det sto til ham å gjøre som han ville, ville han sørge for at menneskene fikk det godt i første omgang, for på den måten å gjøre dem trygge og sikre på at det ikke er noen fare. Men siden, når han hadde oss for evig, skulle vi nok få føle noe annet.

Derfor tillater ikke Gud djevelen og menneskene å skape paradiset i verden. Gud lar det onde komme frem og vise seg som det er. Gud styrer nemlig verden på to måter: Gjennom sin nåde, gjennom dem som tror på ham. Og de sprer velsignelse om seg. Men han styrer også gjennom syndens følger. Og hvor menneskene ikke vil tro på ham, der lar han det gå galt. Gud straffer synd med synd, for at synden skal bli åpenbar, og menneskene se og føle at det uten Gud bare kan bli nød og ulykke i verden.

Så er da spørsmålet om vi vil lære og innse at gudløshet og synd er den egentlige årsak til alt ondt, og at djevelen gjennom synden regjerer over mennesket.

*Fra boken «Livets brød»,
Gry Forlag, Oslo 1972*

Nytt fra Bibelskolen

Av Per Bergene Holm

Da er vi godt i gang med vårsementeret. Vi er fortsatt sju elever, som i høst, og det er en trofast flokk. Til tross for pandemi og mange strenge smittevernsregler, har skolen gått som normalt i hele år. Med en så liten flokk har vi kunnet gjøre det, uten at det har bydd på store problemer. Vi har også hatt en fin flokk i internatet. Noen går på skoler i området og noen arbeider. Det har gitt et godt åndelig og sosialt miljø. Møtevirksomheten har også gått sin gang, selv om det har vært begrensninger på antall og krav om munnbind på alle møtedeltakerne.

Tegn i tiden

Vi opplever mange tegn i tiden som taler sitt tydelige språk om at Gud ryster jorden. Han lar sine basuner klinge for våre ører for å kalle oss til omvendelse, mens det ennå er tid. Denne verden går mot sin undergang. Det betyr ikke at vi ikke skal være med for å begrense både skader og la oss vaksinere mot sykdom osv., men det er likevel ikke i noe av dette vår redning ligger. Det vi opplever er bare som svake veer mot det som skal komme, og da gjelder det å ha del i den frelse som er gitt oss i Jesus og som innebærer at vi kan vente på forløsningen, ikke vredesdommen. Mer enn noen gang er det viktig å ta tid til å høre Guds

ord og både få lys over vår egen tid, men mest av alt få lys over vår synd og vår fortapthet og frelsen i Jesus Kristus!

Ny internatarbeider

Anders Olsson, som har bodd på Fossnes i mange år, har vært internatarbeider denne høsten. Nå har Jan Eirik Berre kommet for å avløse ham, og han vil også ta over noen av Martins praktiske oppgaver som vaktmester. Vi ønsker Jan Eirik velkommen i flokken, selv om han ikke er noe nytt ansikt. Han har vært en trofast bidragsyter både i Fossneskoret og hatt ansvar for opptak av møter mv. i flere år. Det har ikke minst vært viktig i denne tiden, slik at vi har kunnet «streame» møter direkte gjennom hele pandemien. Vi takker også Anders for det han har betydd for Fossnes gjennom alle år han har vært hos oss!

Forkynner- og ledersamling

Siste helg i april innbyr vi til forkynner- og ledersamling. Der er alle med lederansvar for barn og unge, i forsamlingsarbeid og ellers særlig velkommen. Program ligger ute på www.nll.no. Fint om alle som ønsker å delta tar kontakt og melder seg på! Det er viktig for kjøkkenet.

L&E

Nytt fra Sør-Amerika

Av Ingar Gangås

Bolivia og Peru opplever en ny bølge av koronasmitte. Fortsatt ligger Peru øverst i verden på den offisielle statistikken når det gjelder antall døde per innbygger. I Bolivia ønsker myndighetene å innføre korona-pass. Det vil innebære at du ikke lenger kan gå på møter uten å ha dette sertifikatet på deg. Begge land er restriktive og kommer fra tid til annen med bestemmelser som begrenser møtefriheten.

Bolivia

I Sucre sentrum fortsatte en trofast kjerne å samles hver søndag formiddag, men i kortere perioder har de vært nødt til å ha digitale møter. Det samme gjelder for onsdagsmøtene, med bønn og bibelstudium, og katekismeundervisningen på lørdagene.

Noen nye ønsker opplæring i den kristne tro, forteller evangelist René Villegas. – La oss huske dem i forbønn, fortsetter han, og glem ikke oss som skal veilede og formidle Guds ord til dem! Bare Den Hellige Ånd kan åpne deres hjerter og åpenbare evangeliet.

Vinduer og dører er på plass i første etasje i det nye forsamlingsbygget i Pampa Aceituno. Takrenner monteres før den verste regntiden setter inn, og trappen opp til andre etasje har fått gelender på begge sidene.

På landsbygda har de større muligheter til å samles, men der har det pga. smitte ikke vært mulig å la møtene

gå som normalt hele tiden. Men nå har de bibelstudium på onsdager, søndagsskole søndag formiddag og hovedmøte hver søndag ettermiddag som før.

Som i en liten notis i forrige nummer av bladet, har de fleste av våre kontakter i landsbyen Yamparaez tatt kontakt med den katolske kirken, og vi vet ennå ikke hvordan utgangen på dette blir. Det er kun én familie som for øyeblikket ønsker videre besøk av Såmannens arbeidere. Årsaken til dette er foreløpig ukjent, men det vil alltid være brytninger der evangeliet når nye områder.

Gonzalo Ascarrunz (54) og René Villegas (63) er fortsatt i fullt arbeid – både med litteratur og opplæring. Nytt er det at Rafael Veizaga (81) har overtatt fullføringen av den lille husandaktsboken (Korte dagbetragtninger) av Rosenius til quechua, et arbeid som Joel Vera (63) hadde ansvaret for. Sistnevnte avsluttet sitt ansettelsesforhold til Såmannen nå ved nyttår. Han har kommet til at han vil gå av med pensjon og flytter etter all sannsynlighet til landsbyen Tinguipaya, der han kommer fra. Kona har allerede startet en liten kolonialforretning der, og har ukependlet dit det siste halve året.

Peru

I Arequipa er Miguel Fuentes (62) fortsatt leder for Såmannens arbeid, ansatt i 10 % stilling. Han har hatt hjelp av Renán Alvis (41) med undervisningen på onsdager og fredager.

Møtekalender

Februar

8/2-8/3. Peru *Marit og Ingar Gangås*

19.-20. Askim *Martin Fjære*

22.-27. Mosvik *Martin Fjære*

23.-27. Varhaug

Jan Eirik Berre, Lars Fossdal

**24.-27. Ungdomsleir på
Hermannstølen.**

Curt Westman

Mer info om leiren: www.nll.no

27. Randaberg

Lars Fossdal

Mars

6. Årnes

6. Fossnes *John Peder Samdal*

8.-13. Østre Kvelde

Gunnar Nilsson

12.-13. Langli *Martin Fjære*

19.-20. Elverum *Lars F. Ellingsen*

23.-27. Tørvikbygd

Sigbjørn Agnalt

25.-27. Nærbø

Eivind Gjerde

De gjennomgår fortløpende den litteraturen som trykkes. Noen nye, som har møtt evangeliet gjennom Rosenius-litteraturen, er også med på disse samlingene.

Kontoret i Arequipa som Såmannen har leid siden 2015 blir nå en del av et medisinsk senter, og eierne ønsket å avslutte avtalen med oss innen utgangen av 2021. I slutten av desember ble det skrevet kontrakt på leie av noe tilsvarende, bare noen få kvartal unna og litt nærmere sentrum. Et forværelse vil bli brukt til møter og undervisning. I tillegg er det to rom som kan nyttes til

kontor og lager for litteraturen. Leiekontrakten gjelder ut året.

Takk til dere alle som er med og støtter Såmannens arbeid i Bolivia og Peru med bønn og offer!

L&E

Ny nettside

Nå er det mulig for den som behersker spansk å gå inn på den nye web-siden til Såmannen, som er Lekmannsmisjonens litteraturarbeid i Sør-Amerika:

www.elsembadorweb.com

Salme 1 – en visdomssalme

Av Ingar Gangås

I Salmenes bok får vi se inn i Guds hjerte. Den treenige Gud løfter her våre blikk fra hverdagens bekymringer og opp til seg – til den herlighet som venter oss når vi er hjemme i himmelen.

Her kjenner vi igjen pulsslaget i enhver sann kristen, ropet om frelse og syndenes forlatelse, og vi får høre røsten av Den gode hyrde, han som måtte ned til dødsriket i vårt sted, men som har stått opp derfra og som sitter med Faderen på sin kongsstol i dag.

Hans store ønske er å føre oss slik igjennom denne verden at det blir en god utgang og en lykkelig inngang til det evige liv.

Salme 1 er en visdomssalme og viser oss:

- hvor godt det er å være plantet ved rennende bekker, høre Herren til og vandre på Guds vei.

- hvor farlig og besnærende synden er, med dens konsekvenser, og hvor forferdelig dommen skal bli for den ubotferdige.

Salmen beskriver med andre ord forskjellen på «den rettferdige» og «den ugudelige».

Salig

Den begynner med å beskrive den som er «salig». Hva vil det si å være salig i følge Bibelen?

Det er å være frelst, lykkelig og velsignet, fordi en står i nådestand og barnekår hos Gud. Det er å eie syn-

denes forlatelse ved troen på Jesus. Verden har mistet sin glans, synden er blitt en «plage» og en har fått en ny lyst og glede i å lese og følge Guds ord.

Saligprisningene i starten av Bergprekenen beskriver nærmere hvem dette er. Det er de oppriktige, de rene av hjertet, de som er rensket i Jesu Kristi blod. De kalles også de «fattige i ånden» fordi de står som nådetiggere for Gud. Men samtidig er de rike i Gud og har grunn til å juble og glede seg over å høre Jesus til.

De ugudeliges vei

Videre forklarer denne salmen hvor farlig det er å:

Vandre i ugudelige folks råd, stå på synderes vei og sitte i spotteres sete.

Var det slik Lot var i ferd med å bli – han som hadde slått seg ned i Sodoma fordi det var så godt et beite for buskpen på denne fruktbare sletten? Bibelen forteller: «Da løftet Lot sine øyne, og han så at hele Jordan-sletten like til Soar overalt var vannrik, som Herrens hage, som landet Egypt. Dette var før Herren ødela Sodoma og Gomorra» (1Mos 13:10).

Det hadde oppstått en trette mellom Abrahams og Lots gjeterne om beiteområdene, og de var kommet til det punktet at de måtte skilles og gå hver sin vei. «Og landet kunne ikke romme dem, så de kunne bo sammen, for deres eiendom var for stor til at de kunne bo sammen» (13:6).

I denne situasjonen valgte Lot for

seg selv hele Jordan-sletten» (13:11). Abraham handlet annerledes, han ventet på Guds råd og veiledning. Han var vant til å «vandre for Herrens åsyn» og leve under hans velsignelse. Det betydde mer enn noe annet. Så opplevde han å *få* land, i stedet for selv å ta seg til rette som brorsønnen, Lot.

«Og Herren sa til Abram etter at Lot hadde skilt lag med ham: Løft dine øyne og se ut fra det stedet der du står – mot nord, mot syd, mot øst og mot vest! For hele det landet som du ser, til deg vil jeg gi det, og din ætt skal bli som støvet på jorden» (...) «Stå opp og dra gjennom landet så langt og så bredt som det er! Jeg vil gi deg det. Og Abram flyttet sine telt. Han kom til Mamres terebinte-lund i Hebron, og der bosatte han seg. Der bygde han et alter for Herren» (13:14-18).

Den sodomittiske synd

Fortellingen om Abraham og Lot (1Mos 18:20-23; 19:1-30), og det som hendte med Sodoma, er høyaktuelt for oss i dag.

Etter hvert som Sodoma vokste og utbredte seg, gikk det ikke så lenge før Lot befant seg innenfor byens grenser. Abraham ba inderlig til Gud om at Lot måtte bli spart (18:22ff). Da englene kom for å advare Lot, *satt han ved byporten* sammen med byens menn (19:1). Vi husker hvordan det gikk. Med nød og neppe ble han berget. Englene tok ham og hans to døtre ved hånden og førte dem ut. Men hans hustru og de to svigersønnene omkom da byen ble ødelagt.

Vi befinner oss i samme fare som Lot. Mye har skjedd de siste årene.

Likekjønnet ekteskap er tillatt i Norge siden 1. januar 2009. Under tittelen «Felles ekteskapslov» fremmet regjeringen den gang en rekke endringer i ekteskapsloven, barneloven, adopsjonsloven og bioteknologiloven med siktemål å gi likekjønnede par rett etter loven til å få sine samliv regnet som *ekteskap*.

Et stort flertall i *Kirkemøtet* vedtok 30. januar 2017 en *ny vigselsslurgi* som ønsker likekjønnede par velkommen til å gifte seg i Den norske kirke. 83 av Kirkemøtets 112 tilstedeværende representanter stemte for det historiske vedtaket. Den nye liturgien kunne benyttes allerede fra 1. februar 2017 og kommer i tillegg til vigselsslurgien som var blitt vedtatt i 2003.

I siste halvdel av juni hvert år arrangeres «Oslo Pride». Festivalen er for alle mennesker som støtter eller føler tilknytning til *LHBTI*-bevegelsen, det vil si: lesbiske, homofile, bifile, transpersoner og intersex-personer. Nå holdes slike markeringer med parader og bruk av «regnbueflagg» til ulike tider på flere steder i landet vårt.

Regnbueflagget, med seks vannrette fargestriper, er siden 1978 mest kjent som et internasjonalt «symbol for LHBTI-bevegelsen. Flagget blir særlig brukt i prideparader og arrangement som feirer skeiv kjærlighet og kjønns- og seksualitetsmangfold. Flere ønsker at flagget skal heises på offentlige bygg.

Opprinnelig hadde flagget flere

enn seks farger (med betydningen i parentes):

Rosa (seksualitet)

Rødt (liv)

Oransje (sunnhet)

Gul (sollys)

Grønt (natur)

Turkis (kunst/magi)

Blått (harmoni)

Fiolett (sjel/ånd)

«Pride-flagget» som nå benyttes har *seks farger*: rødt, orange, gult, grønt, blått og lilla. Tallet «seks» står i Bibelen for noe som er ufullstendig. Det er menneskets tall. Gud skapte mennesket på den sjettede dag. Sekstallet representerer «denne verdens gud» og står i Skriften ofte for opprør mot Bibelens Gud.

På et tidspunkt forsvant den lyseblå fargen «indigo». Den er opprinnelig med i Bibelens regnbue, som består av *sju farger*. Indigo er himmelens farge, Kristi og Guds farge. Tallet «sju» er Guds tall og står for det som er fullstendig og komplett og det som gir hvile. Gud hvilte på den sjunde dag. Da var skaperverket fullført.

Symbolikken og antallet farger i pride-flagget taler sitt tydelige språk.

Men vi merker oss at Salme 1 fremstiller de ugudelige som *agner som vinden blåser bort* (v.4). Og de skal *ikke bli stående i dommen* – og syndere ikke i de rettferdiges menighet (v.5).

«For Herren kjenner de rettferdiges vei, men de ugudeliges vei fører til undergang» (v.6). (Sml. Rom 1:18-32!)

De rettferdiges vei

De rettferdige beskrives i salmen slik: «Han skal være lik et tre, *plantet* ved ren-

nende bekker. Det gir sin frukt i sin tid og dets blad visner ikke. Alt det han gjør skal han ha lykke til» (v.3). Å høre Jesus til er å ha sitt «feste» i Guds ord. Det er slik Jesus beskriver det: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5:24).

Guds barn har fått et nytt liv, en ny lyst, en ny smak, et nytt syn og en ny hørsel.

– Det gamle er forbi, ja, alt er blitt nytt! Hertet er blitt rettet på Jesus, det er hemmeligheten!

Den høyeste visdom består i å kjenne Gud og hans Sønn, Jesus Kristus. Guds barn holder seg til hans Ord og vandrer på hans vei.

Da kan han ikke lenger:

– *vandre* i ugudelige folks råd

– ikke *stå* på synderes vei

– ikke *sitte* i spotteres sete.

Han hører ikke hjemme der, for han hører Jesus til. «Han har sin lyst i Herrens lov og grunner på hans lov dag og natt» (v.2).

L&E

Tur til Peru 8/2-8/3.

Marit og Ingar Gangås er i Peru når dette leses. Det har lenge vært et sterkt ønske utefra om besøk, da det ikke lot seg gjøre å legge turen dit i forbindelse med siste Boliviatur.

På dagsorden står bl.a. et bibelseminar sammen med Damián Here-dia. Videre blir det tid til samtaler, møter, arbeid med litteratur mm.

Guds dom på Karmel

Av Konrad Fjell

På Elias tid var den åndelige situasjonen i Israel dypt alvorlig. Når vi er fremme ved hendelsen på Karmel, har det gått nesten 70 år siden Israel ble delt i Nord-Riket og Sør-Riket i år 930 f.Kr.

Jeroboam innførte avgudsdyrkelse

Den første kongen i Nord-Riket, Jeroboam I, var en ugudelig mann som ledet 10-stammeriket i nord til frafall fra Herren. Det gjorde han på den måten at han lot folket dyrke Herren, men på en annen måte enn det som var foreskrevet ved Herrens ord.

Etter at riket ble delt, fryktet han at folket i nord ville dra opp til Jerusalem til de årlige høytidene. Han så i dette en fare for at folket på sikt ble hengende ved kong Rehabeam i Juda-Riket i sør. For å unngå dette bygde han en helligdom i Dan og i Betel og satte opp to kalver som folket skulle dyrke. Da han hadde satt dem opp, sa han til folket: «Se, her er gudene deres, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt» (1Kong 12:28).

Han ordnet et presteskap og organiserte feiring av høytider, som han forsøkte å gjøre så likt tempelgudstjenesten i Jerusalem som mulig. Men han gjorde alt dette etter sitt eget hode, og satte Guds lover og bud til side for sine egne tanker. Dette ble årsak til synd for folket (1Kong 12:25-33).

Så må vi vite at det vi her stilles

overfor, er åndskamp. Bak disse hendelser i Israels historie stod Satan selv. Han ville føre folket bort fra Herren. Han brukte den ugudelige Jeroboam i sin tjeneste til å lage en gudsdyrkelse som var så lik den sanne som mulig. Vi skal merke oss den sataniske list. Han tar det så gradvis at folket ikke skulle merke noe.

Det var ikke snakk om å dyrke andre guder. De skulle dyrke Herren, han som hadde ført dem ut av Egypt, slik de alltid hadde gjort. Det skulle bare skje på en annen måte enn før, en annen enn den Herren hadde sagt.

Sakte men sikkert førte Jeroboam folket langt bort fra Herren og hans ord, ved et presteskap som ikke kjente Herren og hans ord.

Vi ser det samme i vårt folk i dag. Svært mye av det som går under kristendommens navn, det er Satans forførelse. Vi må være klar over at svært mange av dem som stiller seg opp på talerstoler i ulike gudshus i vårt land, av predikanter, pastorer, prester og biskoper, er tjenere for Satan og står i en tjeneste med å forføre vårt folk. De er blinde veiledere for blinde. De tror de dyrker den sanne Gud, men de er løgnprofeter som taler løgn, og bærer frem sitt eget hjertes svik.

Vår tid kjennetegnes av den situasjon Jeremia taler om: «Løgn profeterer profetene i mitt navn. Jeg har ikke sendt dem og ikke gitt dem be-

faling og ikke talt til dem. Løgnsyner og falske spådommer og tom tale og sitt hjertes svik profeterer de for dere» (Jer 14:14).

Så er det samme metode Satan så ofte bruker for å føre et enkeltmenneske bort fra Herren. Han begynner gradvis og i det små. Han vil få deg til å ta et lite skritt bort, naturligvis under forsikring om at alt skal foregå uten at du skal vende deg bort fra Jesus.

Her må enhver være alvorlig på vakt. Ser du hvor Satan forsøker å trenge seg gjennom muren rundt ditt hjerte for å komme inn? Han arbeider på hver av oss for å bryte ned vårt åndelige liv og trenge inn i vår sjel, for å myrde, stjele og ødelegge. Ser du det? Er du på vakt?

Vi lever i en livsfarlig åndelig tid. Redningen er å holde seg nær til Herren og hans ord. Hold urokkelig fast ved det han har talt og det han har sagt, så kan ingen rive deg ut av hans hånd.

Akab og Jesabel

Israel var på en vei i stadig dypere frafall fra Herren. Nå var Akab blitt konge i Nord-Riket. Han «gjorde det som var ondt i Herrens øyne, enda mer enn noen av dem som hadde vært før ham. Og som om det var for lite at han vandret i Jeroboams, Nebats sønns synder, tok han Jesabel, datter av sidoniernes konge, Etba'al, til hustru, og gav seg til å dyrke Ba'al og tilbe ham. Han reiste et alter for Ba'al i det Ba'al-tempel han hadde bygd i Samaria. Akab laget også et

Astarte-bilde. Han gjorde enda mer for å vekke Herren, Israels Guds harme» (1Kong 16:30-33a).

Men i sin store nåde sørget Herren for, midt i dette dype mørke, å reise opp vitner, som skinte som lys i mørket, og holdt frem Herrens ord for folket.

Elias – en åndelig bauta

Profeten Elias er et slikt vitne. Fordi Gud i sin kjærlighet hadde medynk med sitt folk og lengtet etter at de skulle vende tilbake til ham, søkte han alle midler for å få dem tilbake. Slik er Gud i sin store nåde.

Elias blir stående som en åndelig bauta i Israels historie, og blir også forbildet på døperen Johannes som skulle gå forut for Messias og rydde hans vei.

Han ble et mektig redskap i Guds hånd, ikke fordi han var så sterk i seg selv, men fordi han midt i en mørk og vanskelig tid holdt seg nær til Gud og hans ord. Det var Herrens veldige kraft som ble fullendt i Elias svakhet, akkurat som det var med Paulus, og som vi hører i 2Kor 12:9-10:

«Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet. Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg. Derfor er jeg vel tilfreds i skrøpelighet, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld. For når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk!»

Vi har eksempler på at Elias ble utmattet og trett under de åndelige

forhold som rådet. Han kjente åndskampen godt på sin egen kropp, og det røynt på for ham. Han var ikke så høy i hatten da han etter den veldige hendelsen på Karmel satt under en busk i Sinaiørkenen og tryglet Herren: «Det er nok! Ta nå mitt liv, Herre! For jeg er ikke bedre enn fedrene mine».

Kanskje vi her aner noe av det som hadde ført Elias inn i denne åndelige situasjon som ikke var helt uten fare. Etter den mektige hendelsen på Karmel hadde han kanskje begynt å tenke på at han var bedre enn sine fedre. Når hjertelivet kretser rundt at jeg er åndelig sterkere enn andre og bedre enn andre, da er det fare på ferde.

Det er kanskje ikke fritt for at noe av denne farlige selvbevissthet var blandet inn i Elias tale til folket han hadde samlet på Karmel når han sier: «Jeg er den eneste av Herrens profeter som er blitt tilbake, mens Ba'al profeter er fire hundre og femti mann.»

Hadde han glemt de 100 profetene som slottshøvdingen Obadja med fare for sitt eget liv hadde gjemt unna da Jesabel hadde drept alle de andre? Obadja hadde jo nettopp fortalt ham om dette, se i starten av kap. 18. Kanskje han tenkte i sitt stille sinn at han var bedre enn dem?

Obadja var jo også en frimodig Herrens tjener som hadde våget dette. Mon tro om ikke Herren etter hendelsen på Karmel måtte ydmyke og bøye Elia, fordi han hadde begynt å bli stor i egne øyne. Å, så nærliggende og far-

lig dette er for noen og hver av oss, om fokuset i den vanskelige åndelige tid vi lever, begynner å kretse rundt at vi holder da fast ennå, og vi har da ikke sviktet. Måtte det være sant at vi ikke sviktet Herrens ord, men vi må se til at Satan ikke kommer over muren gjennom åndelig hovmod og selvsikkerhet. Må Herren stille med oss slik at vi forblir fattige i ånden, og at Herren Jesus blir vårt alt.

Nåvel, Elias trådte frem for folket han hadde latt samle på Karmel og sa: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham! Og dersom Ba'al er det, så følg ham!»

Til denne myndige og frimodige tale har ikke folket noe å svare. Saken var nemlig at de var delt i sitt hjerte, og vaklet til begge sider. Jesabel hadde innrettet gudsyndelsen i Israel slik at hun hadde, ikke bare et stort antall profeter som dyrket Ba'al og Astarte, men også mange profeter som profeterte i Herrens navn. Det ser vi i beretningen om Akab og Josafat når de er samlet til krig i Jisreeldalen (1Kong 22).

Akab og Jesabel hadde altså ikke gjort det forbudt å dyrke Herren, Israels Gud. Så lenge disse profetene bare talte vel om alt Jesabel og Akab foretok seg, kunne disse profetene leve i fred og ro. Slik er det også i dag. Så lenge prester og predikanter holder seg innenfor det politisk korrekte, får de leve i fred.

Folket levde i et åndelig dobbeltliv hvor de dyrket Ba'al og Astarte,

men samtidig ikke helt hadde brutt med Herren. De levde i synden, men de hadde sin Bibel i nattbordsskuffen for sikkerhets skyld, som de nok så i en gang i blant og tok frem i vanskelige tider.

Men et slikt åndelig dobbeltliv er ikke noe Herren godtar. Et slikt menneske har falt ut av nåden. I Rom 8:13 står det: «For dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø.» Og 1Joh 3:7-8: «Mine barn, la ikke noen forføre dere! Den som gjør rettferdighet, er rettferdig, likesom Han er rettferdig. Den som gjør synd (dvs. lever i synden), er av djevelen.»

I en slik situasjon må det et alvorlig oppgjør til. Når hjertene er i en slik tilstand må Herren vekke et slikt menneske opp fra sitt frafall, så det for alvor ser sin stilling og av hjertet angrer og omvender seg. Det var dette Herren nå ville med Israelsfolket, og det er det han vil med deg som lever et åndelig dobbeltliv.

På en særlig måte vil han tale til deg i dag, som har tatt det første skrittet ut på denne glidebanen ved at du har noen synder og syndevaner som du ikke lever i lyset med, som du ikke lever i den daglige omvendelse med, i et redelig oppgjør for Herrens ansikt, hvor du søker nåde og tilgivelse for Jesu skyld.

Det var en stor flokk med Ba'alsprofeter som var samlet på Karmel, 450 stykk, og 400 prester for Astarte. Elias stod der alene, allikevel var han ikke alene. Herren var med ham og han svarte på hans bønn:

«Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! La det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på ditt ord jeg har gjort alt dette! Svar meg, Herre! Svar meg, så dette folket må kjenne at du, Herre, er Gud, og at du nå vender deres hjerte tilbake til deg! Da falt Herrens ild ned og fortærte brennofferet og veden og steinene og jorden og slikket opp vannet som var i grøften. Og hele folket så dette. De falt ned på sitt ansikt og sa: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!» (1Kong 18:36b-39).

Så ble det der på fjellet en veldig demonstrasjon for folket av hvem som er den eneste sanne og levende Gud, og hvem som har all makt i himmel og på jord. Men ikke bare det, det ble en demonstrasjon av Guds store kjærlighet til et frafallent folk. Herren grep inn i deres fortapte situasjon, som den gode hyrde som søker det tapte får. Han strakk sine armer ut mot et hårdnakket og ugudelig folk.

Slik er Gud i sin grenseløse kjærlighet og nåde, og slik er han også i dag. Han lengter etter at synderen skal vende om til ham. Han har ikke behag i at synderen dør, men at han vender om. Han lengter etter at du som lever i et åndelig dobbeltliv, og som har noen synder du ikke har bekjent for ham, skal komme til ham og si alt som det er.

*Redigert utdrag fra tale
i Kvelde 28.02.21.*

Håpets trøst

Av Christian Scriver

Håpet gir Guds barn den største trøst i deres trengsler. «Vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir» (Rom 15:4).

Det naturlige mennesket kan ha mange slags håp. De uomvendte kan også si: «Vi håper på Gud likeså vel som de andre». Men det levende håp er knyttet til de forjettelser som Gud har gitt oss i sitt Ord. Og disse er ikke for de ugudelige og ubotferdige, like så lite som roser og liljer er for svinene og lyset for nattfugler og flaggermus, men bare for dem som frykter Herren. De ugudeliges håp er som en røyk som farer bort og forsvinner. Når døden nærmer seg, henter man en prest, skrifter for ham og får nattverden. Så blir man erklært for salig uten å være født til et levende håp.

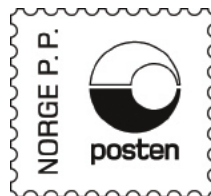
I håpet har vi «et anker for sjelen som er trygt og fast og når innenfor forhenget» (Heb 6:19). Når skipet skal kaste anker, slipper man det ned gjennom de skummende og larmende bølger. Man vil nå bunnen. Den ser vi ikke; men vi kjenner om vi har nådd den. Så kaster vi anker, og det slingrende skipet kommer til ro. Slik er det også med den troende sjels håp. Det trenger igjennom trengsler og farer, nød og anfektelser, inntil den når den faste og sikre grunn, den levende og allmektige, barmhjertige og trofaste Gud. Dette bringer sjelen ro midt i dens uro. Om himmelen er dek-

ket med mørke skyer, trenger likevel håpet igjennom og følger sin Frelser, som gikk gjennom forhenget og fant en evig forløsning (Heb 9:12).

Så lenge Jesus er Jesus, har den troende sjel en sikker og fast og uforanderlig grunnvoll. Håpet blir da den troendes kikkert. Med det kaster vi et blikk inn i himmelen og beskuer den lovede herlighet og salighet. Ved håpet blir vi innvortes trøstet og styrket. Håpet gir tålmodighet og hvile. Det er den beste leskedrikk for den syke og matte sjel. Det skjenker trøst i alle bitre sorger. Det gjør hjertet glad. Vi blir «glade i håpet og tålmodige i trengselen» (Rom 12:12). I det levende håp har vi en frelsens hjelm som beskytter oss mot satans gloende piler. «Den som har dette håp, renser seg selv» (1Joh 3:3).

«Håpet er gjemt i himlene for oss» (Kol 1:5). Gud selv og den Herre Jesus Kristus er vårt håp. Kan da noen være rikere enn en troende sjel, selv om man ikke eier noe annet enn håpet? Står noen fastere enn den som forlater seg på Gud, og midt i all sin skrøpelighet har omfavnet livsens tre, den Herre Jesus Kristus? Her er de svakes kraft, de sykes trøst og de døendes liv.

*Fra boken «Sjeleskatt»,
Lunde Forlag, Oslo 1988*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Jesus kommer overraskende

Av Øivind Andersen

*«Vær derfor beredt, dere også!
For Menneskesønnen kommer i
den time dere ikke tenker.»*

Mat 24:44

Det gjelder å være rede til å ta imot Jesus til enhver tid!

Jesus har sagt at han kommer i en time vi ikke tenker. Det er et underlig ord på bakgrunn av alt det Jesus har sagt om tidenes tegn og alt som forbereder hans gjenkomst.

Disse tegn er ikke til å ta feil av. Hvordan kan det da ha seg at hans komme blir så overraskende for Guds folk?

Hovedgrunnen er at vi mennesker venner oss til alle ting. Guds folk venner seg til tingenes tilstand ettersom de utvikler seg, og innser derfor ikke hva det er som går for seg omkring dem.

Folk som bor i nærheten av en foss, hører ikke fosseduren. De som bor like ved en jernbanelinje, hører ikke toget. De venner seg til

lyd og inntrykk med det resultat at disse ikke lenger blir lagt merke til.

Slik kommer menneskene etter hvert til å sløves og bli likegyldige. Ikke en gang vi som tror på Jesus, unngår denne faren.

Derfor formaner Jesus oss om igjen og om igjen til å våke og til å tyde tidenes tegn!

Begynner vi først å legge merke til det som går for seg i vår tid, og sammenligner det med det som Guds ord sier om tiden like før Jesus kommer igjen, er det ikke vanskelig å se at denne verdens tidshusholdning snart er slutt! Men vi kan ikke se det uten å gi akt på det etter Guds ord! Nettopp det ber Jesus oss om å gjøre!

Men fremfor alt formaner Jesus oss til å være rede til å ta imot ham når som helst!

Den som har sin sak med Jesus i orden, han er rede!

*Andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde Forlag, Oslo 1977*